

O Tam Bir Anaydı Sayfa 3

– kadriye xoda · 08 Ağustos 2011

İki aile arasındaki sohbet bitince, müsaade isteyip buldukları yerden ayrıldılar. Yollarına devam ederken Fatma durakladı: “Ana ben bu kıza çok üzüldüm! Hem anasız hem de babasız, Ruşen’i alırsak ben ona abla olurum; sen de ona ana olursun, öyle değil mi?” dedi.

“Evet kızım, Allah kimseye böyle bir acı vermesin.”

Eve girdiklerinde Musa Efendi, keçenin üzerine yayılıp odanın havasını tütün kokusuyla doldurmuştu. Yerinden doğrulup:

E... anlatın bakalım kıızı beğendiniz mi?

Evet, beğendik çok acı çekmiş yetim ve öksüz bir kız.

Emine teyze, her şeyi Musa Efendiye olduğu gibi bir bir anlattı. O da Ruşen’in durumuna çok üzüldü.

Cengiz’in daha gelip gelmediğini karısına sordu ve ekledi: “Cengiz’in morali neden bozuk? “

–Cengiz evlenmek istemiyor, önce askerliğini bitirmek istiyor.

Musa Efendi sinirine hâkim olamadı ve sesini yükselterek:

–Onun dediğiyle mi hareket etmemiz lazım! Çevreye bak Emine Hatun, hangi genç babasına ve anasına karşı gelmiş? Bu son olsun, ben böyle terbiyesizliği sevmem.

Musa Efendi’ye göre oğlunun bu tavrı yanlıştı, baba neye karar vermişse o olurdu. Tam o sırada, Cengiz avlunun kapsından içeri girdi. Beti benzi solgun ve sessizce geçip oturdu.

–“Neyin var yavrum, neden böyle solgunsun?”, diye sordu Emine teyze.

–Hiç ana! Bir şeyim yok; bugün bağda çok yoruldu da ondan olmalı.

Emine teyze, oğlunun soluk yüzünü güldürmek için, Ruşen’i bir güzel anlatmaya koyuldu... Cengiz istemese de bu evliliği kabullenmişti.

Ruşen, on gün içinde istendi ve nişan yapıldı. Ruşen’in amcası Şükrü başlık talebinde bulunmadı; tek isteği yeğenin bu sefaletten kurtulmasıydı... Ama yine de Musa Efendi ona başlık olarak bir tane inek ve on tane de koyun verdi.

Nişan üzerinden iki ay geçmişti. Musa Efendi hâsılatı kaldırdıktan sonra, düğün hazırlığına başladı. Oğlu için üç gün üç gece davul ve zurna çaldırdı. Cengiz ilk defa Ruşen’in yüzünü gerdek gecesi gördü ve ona ısındığını hissetti.

Bir yıl sonra Ruşen bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Ve ne yazık ki ev halkı bu yavrucağıza pek sevinmedi. Bu durum Ruşen’i çok üzmüştü, kimsenin yüzüne bakamadı. Sanki çok kötü bir şey yapmış gibiydi...

Bu manzara karşısında hep susan Fatma, kasmaya başladı: “Biz kızları hep küçümsediniz, biz hep ikinci plana atıldık, sizin bu büyük konuşmanızın hesabını bir gün Allah sizden soracak!” dedi ve gözyaşlarını dökerek odasına geçti. Küçük Selma’nın kundağına yalnızca Ruşen ve halaları dokunurdu. Cengiz, küçük kızını sevmek için havanın kararmasını beklerdi. Babasının ve anasının karşısında küçük kızını kucaklarsa, bu onlara karşı saygısızlık olurdu. O yüzden havanın kararmasını ve odalarına geçmesini beklerdi küçük kızını sevmek için.

Bu arada küçük Selma bir yaşına basmıştı. Ruşen de ikinci çocuğuna hamile idi. Zavallı kadın ikinci

çocuğu erkek olsun diye hep dua ederdi.

Köylüler için temmuz ayı tam iş yapma zamanı idi. Kimi tarlada kimi ise tezek topakları yapıp kurumaları için güneşe sererlerdi. Kışın donmamak için sobada yakarlardı. Köylüler için temmuz ayı tam yoğun iş yapma ayı olurdu. Emine teyze her sabah, üzüm kesmek için bağa giderlerdi. Ruşen'i, Fatma'yı ve Perihan'ı önüne katardı...

Bağa varır varmaz ellerine birer sepet alıp ve her birisi bir tiyeğin başına geçerdi. Sırayla üzüm salkımlarını kesip kesip sepetlerini doldururlardı, Emine teyze ise kuruması için yerde yayılı bezlerin üstüne üzümleri yayardı.

Her bir salkım üzüm, neredeyse yere degecek kadar ağırlaşmıştı. Öğleye kadar her biri on tane tiyeği temizlerdi. Emine teyze öyle yemeği hazırlasın diye Ruşen'e seslendi:

–Ruşen kızım acıkmadınız mı? Güneşin ne kadar yükseldiğini görmüyor musun?

–Tamam, ana ben şimdi hazırlarım.

Ruşen hazırlamış olduğu yiyecekleri eşeğin heybesinden çıkardı, incir ağacının gölgesinde sofrayı yaydı. Havanın temizliği ve günün yorgunluğu iyice onları iştahlan dırmıştı.

Güneş kızgın ve yakıcıydı. Yorgunluk, uykusuzluktan zar zor ayakta duruyorlardı. Bu genç kadınlar arada bir incir ağacının altındaki serilmiş kilime bakarlardı. Ruşen tiyeğin arasından görümcelerine baktı ve şöyle dedi: “Kızlar incir ağacına bakın hele bir, nasıl da kocaman bir gölge oluşmuş. Ahh! Şimdi bir saatlik uyku için neler verilmezdi.”

Güneş yavaş yavaş dağın arkasına gizlenmeye başlamıştı. Ruşen başını tiyeğin dibinden çıkardı ve bir “oh” çekti... Tabi ki karnındaki bebek de bir soluk almıştı. Elli metre ötede duran Emine teyze, üstünü silkeledi ve onlara seslendi: “Haydi, toparlanın hava kararmadan eve varmalıyız.”

Ruşen, bütün günün yorgunluğunu üzerlerinden atmadan, yemek ve bırakılan işleri yapmaya koyuldu. Hem yorgun ve hem üzgündü. Çünkü Cengiz'in askerlik zamanı gelmiş ve hazırlıklar yapılmaktaydı. Üç aylık hamileydi. Kocasına o kadar alışmıştı ki, ondan ayrılmaya gönlü razı değildi. Büyük bir aşkla yanıp tutuşan Ruşen,
devamı yarın...